

לורן רוברטס

פִּיחֶס

נטולת פחד

- פרק הבונוס -

מוות

לורן רוברטס

המתים נאבקים כאילו עוד נותרה להם סיבה לחיות.

הגוף הזה היה כבד במיוחד כשהוא חרחר לרגלי מוות. אבל לא באופן שבו גרירת גופה נוטה להתיש אדם. אתם מבינים, למוות היה כל מה שהיא הייתה צריכה כדי לחרוץ את דינם של המתים. כשהיא זימנה כוח, הוא ענה לקריאתה. כשהיא הייתה צריכה להיות מפתה, היא התעטפה ביופי כבשריון. וכשהמוות הייתה צריכה להצדיק את המוניטין האכזר שלה, זה בדיוק מה שהיא עשתה.

לא, משקל נשמתו של האיש הזה הוא זה שהאט את צעדיה. אפלה הסתחררה מסביב לליבו הדומם, כיסתה את עורו הקר בחטאי העבר. היא הייתה חלקלקה כשמן תחת מגעה של המוות. כשהיא נוגעת בו באצבעות ספורות ככל האפשר (המוות לא אוהבת ללכלך את ידיה), היא גוררת את האיש המתחנן מקרסולו לאורך הביצה העכורה. בעולם החיים הוא אומנם מת, אבל פה, המוות הוא חסד שיש להרוויח.

היא לא מביטה לאחור. היא כבר מכירה את חובותיה היטב – גם היא מקוללת בדיוק כמו הנשמות שהיא לוקחת.

ערפל כבד משתרך על פני הקרקע הנרקבת. הוא חונק את האיש שהיא גוררת ומציף את הדרך שלה. היא מפלסת את דרכה בעשן

המאיים, עוצרת מתחת לעץ מרקיב כדי לשאוף אוויר. לשמחתה, ים הערפילים מעמעם את הצחנה של נשמתו המוכתמת של האיש ומטביע אותה. מוות מרימה מבט אל הענפים העירומים שמנסים לגרור את עצמם מעלה, אל השמיים האפורים תמידית. עצים מעוותים צומחים מתוך האדמה הבוצית כמו אצבעות גרומות, מצביעים על החיים שמעבר לבית הקברות המהולל הזה.

מוות עושה את דרכה בין העצים החיוורים, רגועה לגמרי לנוכח האווירה המצמררת במקום בו נולדה, כשהנשמה עוד משתוללת באחיזתה. טחב נתלה מכל ענף ומלטף את מצחה של מוות כמו הינומה מבעיתה. כמו כלה שברחה מיום חתונתה.

ממלכת המתים מקבלת אליה בברכה את ילדיה.

מוות גוררת את הנשמה מבעד לסבך עצים גרומים וצוחקת כשהיא מוצאת את דרכה מבעד למסך הטחב. העצים אוהבים לרכל. או, ליתר דיוק, הנשמות שטמונות בתוכם אוהבות לרכל. מי שמכיר את מוות באופן אישי תמיד יזהה אותה בקולו של אדם אחר.

עצמות מתפצחות מתחת לכפות רגליה. קרסול הנשמה נחבל באחיזת אצבעותיה העדינות של האישה המפתה, והוא צורח כשעצם ירך קטועה חותכת את עורו מכוסה הבוץ. דם מטפטף מזרועו ונמרח על האדמה הנרקבת. הארץ מלקקת בשקיקה את החיים שהיא זוכה לטעום רק לעיתים נדירות. האיש צועק

כשהקרקע מתחתיו מתחילה לנשום כמו היצור מזיל הריר שהיא "עדיין לא." מוות גוערת חרישית ברעבונה של האדמה. היא שולפת חרב ארוכה ומושחרת בידה הפנויה ובחודה מוכתם הנשמות מסיטה הצידה את העצמות שחוסמות את דרכה (מוות גם לא אוהבת ללכלך את מגפיה).

למראה הלהב, שעכשיו נוטף עשן שחור, האיש צורח שוב. "בבקשה! בבקשה, שחררי אותי! אני –"

"אין שום סיבה לצעוק." קולה של מוות נעים – יש אנשים שאולי אפילו היו מתארים אותו ככן. בפעם הראשונה מאז שהיא גנבה אותו מהחיים, היא מסתובבת ומביטה בנשמה שהיא גוררת. הוא כל כך נשכח עד שזה מרתק, היא חושבת כשעיני הענבר שלה משוטטות על פני שער החום חסר הברק ותווי פניו מוכתמי הבוץ. אבל פניו מכוסות במעטה של פחד, ומשעמם ככל שזה יהיה, זה לפחות מוכר לה. "אף אחד לא יכול לשמוע אותך," היא מסיימת בפשטות.

האיש ממצמצ אליו באימה. "אִי־אבל... את יכולה לשמוע אותי...?"

מוות מרשה לעצמה לרחם על הנשמה הזאת לרגע. "אני לא מי שהיית רוצה שתענה לתפילותיך."

חוד החרב השחורה שלה נתלה מכף ידה ונגרר על האדמה

היבשה, מתיז אחריו ניצוצות. האיש ממלמל משהו לא ברור והיא מגיבה, "אל תיבהל מהעצמות. אני פוזרת אותן שם, בשביל האפקט הדרמטי."

"מ-מה?" הוא משתנק.

"לבני אנוש יש ציפיות גבוהות מהמוות. לא משנה כמה הם מפחדים ממנו, הם בכל זאת מבליים חלק נכבד מחייהם בתייה כמה נורא הוא יהיה." המוות מלקקת את שפתיה ומדברת כפי שהיא בדרך כלל מדברת – בכנות. למוות אין זמן לגינונים. "לא רציתי לאכזב."

לשמחתה, האיש מפסיק להיאבק בה. "אז, העצמות... לא אמיתיות?"

"איזו שאלה מטופשת." הינה היא, הבוטות המקסימה של המוות. "במיוחד מאחר שאתה כבר יודע את התשובה."

שיתוף הפעולה של הנשמה לא נמשך הרבה זמן.

מוות נאנחת ושומטת את הקרסול שלו. עצים חיוורים מתנשאים מעליהם והנשמה ממצמצת אל ענפיהם מכוסי הטחב מנקודה שנשחקה באדמה הנרקבת. מוות שולפת מטפחת מתוך גלימתה כדי למחות מידיה את הטינופת שהנשמה החוטאת השאירה עליה. "אתה חופשי ללכת."

האיש מתיישב בפתאומיות. בוך מטפטף במורד סנטרו והוא מדבר כלא מאמין. "ב־באמת?"

"ובכן, אתה יכול גם להישאר לשכב שם, אם אתה רוצה." מוות מושכת בכתף אחת. דווקא זה מה שגורם לאיש להירתע מתחתיה. זו מחווה קלת דעת במיוחד, כאילו היא עטתה על עצמה את עורה של בת אנוש, והוא לא בדיוק מתאים לה. "אתה חופשי לעשות כל מה שתרצה," היא אומרת בפשטות.

"אבל... מה אני אמור לעשות?" הוא שואל בהיסוס.

"למצוא דרך אל מחוץ לממלכת המתים." מוות עושה צעד לאחור. "או שלא."

הוא ממהר לעמוד על רגליו ומייד מטיח שאלות במי ששבתה אותו. "יש דרך החוצה? מה אני אמור לחפש? אני אוכל לחזור הביתה?"

מוות לא סרה למרותו של אף אדם. במקום זאת, היא משאירה אותו עם הבטחה שרוב האנשים נאחזים בה לנצח. "אתה לגמרי לבדך פה. אלא אם תמצא דרך החוצה."

ואז היא מסתובבת ומגרשת את הנשמה אל הבדידות. אבל הוא לעולם לא יהיה לבד, לא באמת.

מוות מרימה מבט אל ים הנשמות הרוחשות. כמו שמיכה מתפתלת, גופים מכסים כל סנטימטר מהקרקע הצחיחה. כול הפנים מיואשות, כול נשמה מבקשת לצאת לחופשי. הן עוברות זו דרך זו, לא מודעות לדבר מלבד לבדידות שמרעילה אותן מבפנים.

ומוות צועדת ביניהן – כמו מגל שמשסע את הצללים.

היא מעיפה מבט מעבר לכתפה וצופה בנשמה הטרייה מחפשת נתיב מילוט על פני האדמה הסדוקה. תקווה מאירה בעיניו כשהוא חופר בבוץ, לא מודע לעשרות הנשמות האחרות לידו שעושות בדיוק אותו דבר.

מוות מסיטה מבט באכזבה.

כולן מתעמעמות בסופו של דבר. הבידוד שוחק את הנפש, אבל בכל זאת, אלה שלא מצליחות להשלים עם גורלן מחפשות דרך החוצה. הזמזום הבלתי פוסק של הנשמות המייללות הוא שיר ערש שמוות צועדת לצליליו (לעיתים קרובות, הן מזמרות את צערן בהרמוניה בלי לדעת זאת).

כמו רשת קורי עכביש סבוכה, אינספור חיים נמתחים להם במחשבותיה של המוות. היא מחפשת חיים שכבר מתחילים לאבד אחיזה, נשמה שאיבדה את שיווי המשקל שלה על החבל המתוח.

גבר מבזיק בעיני רוחה. שערן הזהוב סתור מעל לזוג עיניו הירוקות והפראיות. הוא מתווכח, עצבני, אבל מילותיו לא ברורות.

אבל זה לא מה שמבהיל את מוות (היא לא נבהלת בקלות, אתם מבינים). תווי פניו המוכרים, כמו זיכרון ישן, הם אלה שעוצרים אותה.

פנים נוקשות מקיפות אותו, מבזיקות במחשבותיה של מוות, והיא מרגישה את כוח חייו של האיש נפרם באופן בלתי הפיך. הוא מרים בקבוקון אל שפתיו ובולע.

הגורל גודע חוט שפעם היה חזק, קוטע את חיי הצעיר באכזריות מוות מקמטת את מצחה בהפתעה ומנסה להעמיק את הקשר שלה אליו. מעט מאוד אנשים הצליחו לסקרן אותה, ואף אחד מעולם לא נראה כמוהו. לא בחיים האלה, לפחות.

האיש טעם את המוות מרצונו החופשי. הוא ויתר על עתידו, על עתיד של מלך, לא פחות. ושומר ממלכת המתים ירצה לדעת מדוע.

היא קמה על רגליה. מנענעת בראשה. אפילו מחייכת קלושות. מוות נשבעה שהיא תמות לפני שכף רגלה תדרוך שוב באילייה.

